

»Naš ljubljeni papež je sedaj ob oknu hiše svojega Očeta, vidi nas in nas blagoslavlja«

Homilija kardinala Josepha
Ratzingerja

17. Apr. 2005

»Hodi za menoj!« reče vstali Gospod Petru. To je njegova zadnja beseda učencu, ki ga je izbral, naj pase njegove ovce. »Hodi za menoj!« Ta za Kristusa tako značilen izraz, je lahko

tudi ključna beseda za razumevanje sporočila življenja našega objokovanega in ljubljenega papeža Janeza Pavla II., katerega posmrtni ostanke danes polagamo v zemljo kot klico nesmrtnosti. Srce je polno žalosti, a tudi radostnega upanja in globoke hvaležnosti.

To je čutenje našega duha, bratje in sestre v Kristusu, ki ste navzoči na Trgu sv. Petra, na bližnjih cestah in na raznih drugih krajih rimskega mesta, ki je v teh dneh preplavljeno z neizmerno, v tišino in molitev potopljeno množico. Vse prisrčno pozdravljam. Tudi v imenu kardinalskega zbora želim s spoštljivo mislijo nagovoriti voditelje držav in vlad ter delegacije raznih držav. Pozdravljam oblasti in predstavnike cerkva in krščanskih skupnosti, kakor tudi različnih verstev. Pozdravljam potem nadškofe, škofe, duhovnike, redovnike, redovnice in vse vernike,

ki so prišli z vseh celin in na poseben način mlade, ki jih je Janez Pavel II. rad imenoval prihodnost in upanje Cerkve. Moj pozdrav doseže razen tega vse, ki so v tej skupni udeležbi pri slovesnem obredu slovesa od ljubljene papeža na vseh koncih sveta z nami povezani po radiu in televiziji.

»Hodi za menoj!« Kot mlad študent je Karol Wojtyła bil navdušen nad leposlovjem, gledališčem, poezijo. Ko je delal v kemični tovarni in ga je obdajala ter ga ogrožala strahota nacizma, je zaslišal Gospodov glas: »Hodi za menoj!« V teh zelo posebnih okoliščinah je začel prebirati filozofske in teološke knjige in nato vstopil v tajno semenišče, ki ga je ustanovil Kardinal Sapieha. Po vojni je svoj študij mogel dopolniti na teološki fakulteti krakovske Jagelonske univerze. V svojih pismih duhovnikom in v svojih avtobiografskih knjigah je pogosto

govoril o svojem duhovništvu. V duhovnika je bil posvečen 1.

novembra 1946. V teh besedilih v razlagi svojega duhovništva izhaja zlasti iz treh Gospodovih besed.

Najprej so to besede: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane« (Jn 15, 16).

Drugi stavek je: »Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce« (Jn 10, 11). In končno:

»Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni« (Jn 15, 9). V teh treh stavkih odseva vsa duša našega svetega očeta. Dejansko je neutrudno povsod šel, da bi obrodil sad, sad ki ostane.

»Vstanite, pojdimo!«, je naslov njegove predzadnje knjige. »Vstanite, pojdimo!« S temi besedami nas je zdramil iz utrujene vere, iz spanja včerajšnjih in današnjih učencev.

»Vstanite, pojdimo!« pravi danes tudi nam. Sveti oče je bil duhovnik vse do svojih globin, saj je Bogu daroval

svoje življenje za svoje ovce in za vso človeško družino, v vsakdanjem darovanju v službi Cerkve in predvsem v težkih preizkušnjah zadnjih mesecev. Tako je postal eno s Kristusom, dobrim pastirjem, ki ljubi svoje ovce. In končno »Ostanite v moji ljubezni!« Papež, ki je iskal srečanje z vsemi, ki je imel sposobnost odpuščanja in odprtost srca za vse, nam po naslednjih Gospodovih besedah, govori tudi danes: Ko prebivamo v Kristusovi ljubezni, se v Kristusovi šoli naučimo umetnosti resnične ljubezni.

»Hodi za menoj!« Julija 1958 se začenja za mladega duhovnika Karola Wojtyła nova etapa na poti z Gospodom in za njim. Karol se je - kot po navadi - napotil s skupino mladih strastnih kanuistov na jezero Masuri, da bi skupaj preživeli počitnice. Toda s seboj je nosil pismo, v katerem je bilo vabilo, naj se zglasti pri poljskem primasu, kardinalu

Wyszyńskemu; namen srečanja si je lahko predstavljal: imenovanje za krakovskega pomožnega škofa. Zapustiti akademsko poučevanje, zapustiti to spodbudno povezanost z mladimi, zapustiti veliko razumsko bojišče, da bi spoznaval in razlagal skrivnost ustvarjenega človeka, da bi sedanjemu svetu približal krščansko razlago naše biti - vse to se mu je moralo zazdeti kot izgubiti samega sebe, kot izguba prav tistega, kar je postalo človeška identiteta tega mladega duhovnika. »Hodi za menoj!« Karol Wojtyła je sprejel, saj je v klicu Cerkve slišal Kristusov glas. In potem se je zavedel, kako resnična je Gospodova beseda: »Kdor bo skušal rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa ga bo izgubil, ga bo rešil« (Lk 17, 33). Vsi vemo, da naš papež ni nikoli hotel rešiti svojega življenja, ga zadržati zase. Samega sebe je hotel dati brez pridržka, vse do zadnjega trenutka za Kristusa in tako tudi za nas. Prav na tak način je

mogel doživeti, kako mu je vse, kar je izročil v Gospodove roke bilo vrnjeno na nov način: ljubezen do besede, do poezije, do leposlovja je bila bistveni del njegovega pastoralnega poslanstva in je dala novo svežino, novo aktualnost, novo privlačnost oznanjevanju evangelija in to tudi takrat, ko je evangelij znamenje nasprotovanja.

»Hodi za menoj!« Oktobra 1978 je Kardinal Wojtyła znova zaslišal Gospodov glas. Ponovi se dialog s Petrom, ki ga prinaša evangeljski odlomek tega slavja: »Simon Janezov sin, ali me ljubiš? Pasi moje ovce!« Na Gospodovo vprašanje: »Karol, ali me ljubiš?« je krakovski nadškof iz globine svojega srca odgovoril: »Gospod, ti vse veš: Ti veš, da te ljubim.« Kristusova ljubezen je bila gonilna sila našega ljubljeneega svetega očeta. Kdor ga je videl moliti, kdor ga je slišal oznanjati, to ve. In tako je mogel, zahvaljujoč se tej

globoki zakoreninjenosti v Kristusu, nositi breme, ki presega zgolj človeške moči, to je biti pastir Kristusove črede, njegove vesoljne Cerkve. Ni zdaj trenutek, da bi govorili o posameznih vsebinah tega tako bogatega papeževanja. Rad bi prebral samo dva odlomka iz današnjega bogoslužja, kjer so vidne osrednje sestavine njegovega oznanjevanja. V prvem berilu apostol Peter pravi - kar reče papež skupaj s Petrom tudi nam: »Zdaj v resnici razumem, da Bog ne gleda na osebo, temveč mu je v vsakem narodu všeč tisti, ki se ga boji in pravično ravna. Izraelovim sinovom je poslal besedo in jim sporočil evangelij miru po Jezusu Kristusu, ki je Gospod vsega« (Apd 10, 34-36). In v drugem berilu nas apostol Pavel - in s sv. Pavlom tudi naš pokojni papež - glasno spodbuja: »Zato, moji ljubi in tako zaželeni bratje, moje veselje in moj venec, stojte trdno v Gospodu, kakor sem vam rekel, ljubi« (Flp 4, 1).

»Hodi za menoj!« Skupaj s poslanstvom, naj pase njegovo čredo, je Kristus Petru naznanil njegovo mučeništvo. S to sklepno besedo, v kateri je povzet ves dialog o ljubezni in poslanstvu vesoljnega pastirja, se Gospod nanaša na drugi pogovor, ki se je odvil v okviru zadnje večerje. Tu je Jezus dejal: »Kamor jaz grem, vi ne morete priti.« Peter je rekel: »Gospod, kam odhajaš?« Jezus mu je odgovoril: »Kamor grem, zdaj ne moreš za menoj, prišel pa boš pozneje« (Jn 13, 33.36). Jezus od večerje gre na križ, gre v vstajenje - vstopi v velikonočno skrivnost. Peter mu tedaj še ne more slediti. Zdaj - po vstajenju - je prišel ta trenutek, tisti »pozneje«. Ko je Peter pasel Kristusovo čredo, je vstopil v njegovo velikonočno skrivnost, šel je naproti križu in vstajenju. Gospod mu je to naznani z besedami »... Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in

odvedel, kamor nočeš« (Jn 21, 18). V prvem obdobju svojega papeževanja je sveti oče - še mlad in poln moči - pod Kristusovim vodstvom šel do konca zemlje. Potem pa je vedno tesneje vstopal v občestvo Kristusovega trpljenja, vedno bolj je razumel resničnost besed: »Drugi te bo opasal ...« In prav v tej povezanosti s trpečim Gospodom je neutrudno in s prenovljeno močjo oznanjal evangelij, skrivnost ljubezni, ki se izkaže do konca (prim. Jn 13, 1).

Velikonočno skrivnost je (papež Janez Pavel II.) razlagal kot skrivnost božjega usmiljenja. V svoji zadnji knjigi piše: Kočna meja zla »je v bistvu Božje usmiljenje« (*Spomin in identiteta*, str. 70). In ko razmišlja o atentatu pravi: »Kristus je s tem, ko je trpel za nas, dal trpljenju novi smisel; uvedel ga je v novo razsežnost, v novi red, ki je red ljubezni... Trpljenje, ki žge in použiva zlo z

ognjem ljubezni, lahko stori, da se tudi iz greha razcveti dobro« (str. 199). Navdihnjen s to vizijo je papež trpel in ljubil v občestvu s Kristusom, zato je bilo sporočilo njegovega trpljenja in njegovega molka tako zgovorno in plodno.

Božje usmiljenje: Sveti oče je v Božji Materi odkril najčistejši odsev božjega usmiljenja. On, ki je v nežnih letih izgubil mater, je toliko bolj ljubil Božjo Mater. Besede križanega Gospoda: »Glej tvoja mati!« je doživljal kot izrečene njemu osebno. In storil je, kot ljubljeni učenec: sprejel jo je v globino svojega bitja. Totus tuus. In od matere se je učil upodabljanja po Kristusu.

Za nas ostaja nepozabno, kako se je svet oče to zadnjo velikonočno nedeljo svojega življenja, zaznamovan s trpljenjem, še enkrat pokazal na oknu apostolske palače in je zadnjikrat podelil blagoslov »Urbi

et orbi» (*Mestu in svetu*). Prepričani smo lahko, da je naš ljubljeni papež ob oknu hiše svojega Očeta, nas vidi in nas blagoslavlja. Da, blagoslovi nas, sveti oče. Mi pa tvojo drago dušo izročamo Materi Božji, tvoji Materi, ki te je vodila vsak dan in te bo zdaj popeljala v večno slavo svojega Sina, Jezusa Kristusa našega Gospoda. Amen.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nas-
ljubljeni-papez-je-sedaj-ob-oknu-hise-
svojega-oceta-vidi-nas-in-nas-
blagoslavlja/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nas-ljubljene-papez-je-sedaj-ob-oknu-hise-svojega-oceta-vidi-nas-in-nas-blagoslavlja/) (7. Avg. 2025)